[illegible]

Ὀρόσημος!

Ὁ λαὸς παίρνει τὴν ἐφημερίδα στὰ χέρια του, τήνε διαβάζει καὶ στὸ τέλος λέξες ἄγνωστες θυμᾶται, κι αὐτὲς ἀνάποδα, ὅπως τὶς πρωτοπάρει τὸ μάτι του, ἢ τὶς πρωτακούσει ταὐτί του, ἂν ἄλλος τοῦ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα. Ἀπὸ οὐσία τί-ποτε, οὔτε στάλα. Ἡ «Μεταρρύθμιση» κοντὰ στ' ἄλλα, ἔχει κι αὐτὸ νὰ κάνει: Νὰ δώσει στὸ λαό, ἂν ὄχι μιὰ ἀλάνεφη ἐφημερίδα ποὺ νὰ τόνε φωτίζει, τουλάχιστο μιὰ στήλη, ἀφοῦ μάλιστα ἔχει καὶ καταλληλότατο ἄνθρωπο γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὸν συνεργάτη μας κ. Σπ. Μπαλαβέα.

ΚΑΘΕ

θᾶμα δυὸ ἡμέρες. Τόσες βάσταξε δὲ καὶ τὸ θᾶμα τοῦ κ. Γουναράκη τῶν Οἰκονομικῶν.

Μόλις παρέλαβε τὸ Ὑπουργεῖο, εἶπε·

— Δὲν θὰ προβῶ σὲ καμμιὰ μεταβολή!

Μπρέ! Φανταστεῖτε! Καὶ νὰ βρισκόμαστε σὲ παρχμονὲς ἐκλογῶν καὶ νὰ νᾶναι πρωθυπουργὸς ὁ Ντελληγιάννης! Παναγιά μου, καὶ τὶ θὰ κούσουμε ἀκόμα!

Μὲ σταθεῖτε! σταθεῖτε! Δὲν περάσανε καλὰ καλὰ δυὸ μέρες καὶ οἱ ἐφημερίδες μᾶς διαλαλήσανε:

— «Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θὰ συνεργασθεῖ ἀπόψε μετὰ τῶν διαφόρων τμηματαρχῶν πρὸς καταρτισμὸν τοῦ πίνακος τῶν μεταβολῶν τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας».

Διπλὸς λοιπὸν κι ὁ κ. Γουναράκης, ὅπως κ' οἱ ἄλλοι. Ἄνθρωπος καὶ Ὑπουργός. Ὁ *ἄνθρωπος* λυπᾶται τὸν ρτωχὸ ὑπάλληλο, κι ὁ *Ὑπουργὸς* λογαριάζει μοναχὰ τὸ κόμμα!

ΔΥΟ

Καραγκιόζηδες παίζανε περίφημα τὸ μέρος τους κ' οἱ δυό του; μέσα κι ἔξω στὴ Βουλὴ τὴν περασμένη βδομάδα. Ὁ ἕνας κάλεσε τὴ Βουλὴ σὲ συνεδρίασ· ξέροντας πολὺ καλὰ πὼς ὁ ἀντίπαλός του θὰ κα τάδινατα δυνατὰ νὰ μὴ γίνει αὐτὴ ἡ συνεδρίαση. Ὁ ἄλλος, ποὺ κόβεται γιὰ τοὺς θεσμούς, τοὺς τσαλαπάτησε διατάζοντας τὴ φρουρὰ νὰ φύγει ἀπὸ τὴ Βουλὴ καὶ δικαιολογώντας τὰ καραγκιόζικα καμώματά του μὲ τὰ περίφημα αὐτὰ σαλιαρίσματα :

— Ἡ φρουρὰ ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ φρουράρχου, ἀφοῦ τό διάταξε ὁ Ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν. [illegible] τὸ λόγο γιατὶ ἔκρεπε νὰ ἀσχολήσουμε ἄδικα τῶν ἄδικων τόσους ἄντρες!

Ἡ κωμωδία, βλέπετε, πηγαίνει κορδόνι κι ὁ λαὸς χειροκροτεῖ. Μοναχὰ νὰ μὴ μουδιάσουν τὰ χέρια τους ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ δὲ μπορέσει νὰ πάει μεθαύριο στὶς κάλπες καὶ νὰ τοὺς ψηφίσει.

ΠΕΡΙΦΗΜΑ

ἦρθε τὸ πρᾶμα νἄχουμε μαζὶ μαζὶ δυὸ πανηγύρια : Ἀποκριὲς κ' ἐκλογές. Ἔτσι οἱ φετεινὲς ἀποκριὲς μας δὲ θὰ περάσουνε κρύες κι ἀπόκρυες σὰν τὶς ἄλλες χρονιές, ἀφοῦ μάλιστα δὲ θὰ μᾶς λείψει κι ὁ Καρνάβαλος. Κάπιο λόγο θὰ ξεφωνήσει ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του ὁ γερο-Κορδονάτος γιὰ θεσμοὺς καὶ Μακεδονίες, κ' ἔτσι Καρνάβαλο θἄχουμε.

Μακάρι λοιπὸν νἄχουμε καὶ τοῦ χρόνου τέτιες ἀποκριές, ἀγκαλὰ καὶ τὰ πολιτικὰ καρναβάλια ποτὲ δὲ μᾶς λείψανε.

ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ

προβιβασμοὶ ἀξιωματικῶν. Εἶναι *ἀνάγκη*. Τὸ εἶπε ὁ κ. Ὑπουργός. Καὶ μάλιστα νὰ γίνουν πρὶν μπεῖ ὁ καινούριος χρόνος. Κι αὐτὸ ὁ κ. Ὑπουργὸς τὸ εἶπε. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ γίνουν καμπόσες μέρες μπροστὰ ἀπὸ τὶς ἐκλογές, γιὰ νὰ σχηματιστεῖ καὶ *στρατιωτικὸν ρεῦμα* ὑπὲρ τοῦ Ὑπουργείου. Νὰ ἡ μεγάλη ἀνάγκη τῶν προβιβασμῶν, ἀφοῦ κιόλας τὸ Ὑπουργεῖο Ντελληγιάννη ὀνομάστηκε καὶ *Ὑπουργεῖο Ἐκλογῶν*.

Ἔκανε καὶ κάνει τόσα καὶ τόσα γιὰ τὸν *ἐθνικὸ* αὐτὸ σκοπό. Τί πειράζει νὰ κάνει καὶ λίγους προβιβασμούς ;

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

ουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ κ. Θ. Π. Ντελληγιάννης

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Σκοτωμοί. — Περαίας 2 (νιογέννητα βρέφη). —Στὸ Αἴνιο 1.—Στὸ Βόλο 1.—Στὴ Φήβα 1 (λησταεία).

Λαβωμοί.—Ἀθήνα 7. —Περαίας 11.— Κέρκυρα 4.—Λάρισσα 1.—Πύργος 2.—Ἀρεούπολη 1. — 1 (*ἀδερφὴ τὸν ἀδερφό*).

Κλεψιές.—Ἀθήνα 14.—Περαίας 9.—Λάρισσα 1.—Βόλος 1-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Φεύγουνε μία μία οἱ μηχανές. Φεύγουνε οἱ μηχανὲς καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς φεύγει καὶ ἡ ζωὴ τοῦ νησιοῦ. Γλέντια, μεθήσια ρούσσικα, ξενυχτίσματα, τραγούδια καὶ χοροὶ στὶς ταβέρνες τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν μαχαλάδων, ὅλα σβήνουνε σιγὰ σιγά. Οἱ μορφὲς τῶν ναυτικῶν, ψημμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο, σκασμένες ἀπὸ τὴ σκληρότητα τῆς δουλειᾶς, ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τῶς πολυβασανισμένης, οἱ μορφὲς αὐτὲς ποὺ συμβολίζουνε τὴ γιγάντια πάλη τοῦ ἀθρώπου πρὸς τὴ φύση, ἔχουνε τώρα προσλάβει μιὰ ἀλλοιώτικη ὄψη, μιὰ κάποια σοβαρότητα ποὺ τοὺς δίνει ἡ ἔννοια τῆς δουλειᾶς, οἱ φροντίδες τοῦ μεγάλου ταξειδιοῦ ἀπ. τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ξέρει πόσοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ ξαναγυρίσουνε στὸ ἀγαπημένο νησί καὶ πόσοι θὰ βροῦνε μαῦρο θάνατο στ' ἄξενα νερὰ τῆς Μπαρμπαριᾶς. Οἱ περισσότερες μηχανὲς ἔφυγαν.

Καὶ φεύγουνε ὁλοένα περιμένοντας νὰ βροῦνε τὸν καιρό. Ὅλες ἔκαμαν τὶς κουμπάνιες τους· τὸ χρῆμα ἐκυκλοφόρησε ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ ὁρμὴ καταρράχτη καὶ ἐπότισε τὸ διψασμένο χῶμα τοῦ νησιοῦ καὶ ἔδωσε ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὴ νέκρα τόσων μηνῶν. Τὸ μικρὸ λιμανάκι μέρα γὲ τὴν ἡμέρα ἐρημώνεται. Οἱ μηχανές, τὰ στολίδια καὶ ἡ ζωή του, χάθηκαν. Κάμποσες κόβουνε ἀπ' ἔξω βόλτες καὶ οἱ βάρκες πηγαινοέρχουνται γιὰ νὰ μαζέψουνε τοὺς τελευταίους μηχανικοὺς, ποὺ ἀναίσθητους ἀπὸ τὸ μεθήσι τοὺς περιμαζεύουνε ἀπὸ τὰ στενοσόκακα κι ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες τῶν βαρελιῶν. Κάμποσοι κρύβουνται μὲ σκοπό. Πλεονέχτες ποὺ βλέποντας τὴ μηχανὴ ἕτοιμη νὰ σαλπάρῃ τὸ στρίβουνε γιὰ νὰ ἀνκγκάσουνε τὸν καπετάνιο νὰ τοὺς δώσῃ περισσότερα πλάτυκα. Πολλοὶ δίνουνε, ἄλλους τοὺς παίρνουνε μὲ τὸ στο νιὸ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας τοὺς μπο κάρουνε σὰ πρόβατα. Ὅλος ὁ σκοπὸς εἶναι ὅσο ξεκινήσουνε. Σὰν φτάσουνε στὴ Μπαρμπαριὰ

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Πολὺ ἄγριος εἶσαι σήμερα. Ὅλο καὶ θυμωμένα μᾶς μιλᾶς.

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Ὁ Λάμπρος εἶναι χωρατατζῆς. Ἔτσι, κάνει πὼς θυμώνει.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Οὔτε ἄγριος, οὔτε χωρατατζῆς εἶμαι. Μονάχα εἰλικρινής, πολύ, ἴσως κ' ὅσο δὲν πρέπει εἰλικρινής. Φαίνεται γιατὶ θυμήθηκα τὸν παποῦ μου, ἴσως καὶ γιατὶ ἡ Ἑλενίτσα πάνου στὴν Ἀκρόπολη μ' ὅσα μάρωτοῦσε μοῦδειξε πὼς δὲν πρέπει νἀπελπίζεται κανένας.ἐφοῦ ὑπάρχουνε κι ἀνθρῶποι ζωντανοὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸν νεκρότοπο....

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Ἐμένα μ' ἀρέσουνε τὰ λόγια σας, πολύ, μὰ πολύ. Τὰ αἰστάνθηκα. Καὶ μάλιστα κεῖνο ποὺ μοῦπατε μυστικὰ νὰ μὴν τἀκούσει ἡ μητέρα κι ὁ θεῖός ὁ Ἀντρέας...

Η ΧΑΡΗ. Μπᾶ! Εἴχατε καὶ μυστικά; Ὡραῖα λοιπὸν πάει ἡ δουλιά,περίφημα...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ὑπάρχουν κι ἄγια μυστικά.

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Νὰ σοῦ πῶ, Λάμπρο... Μὲ τὴν ἀνεψιά μου... Ἄ! Μὴ μοῦ ξεμυαλίζεις τὸ κορίτσι...

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Ὁ Λάμπρος; Κάθε ἄλλο.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἄφησέ τους νὰ λένε, Κωστῆ! Μονάχα σὺ δὲ θέλω νὰ κακοβάλεις. Οἱ ἄλλοι, ἂς λένε...

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Λάμπρο! Λάμπρο! Μεριμνᾶς καὶ τυρβάζεις περὶ πολλά! Χὶ! χὶ! χὶ!..

Η κ. ΜΑΥΡΗ. Ἀρχίνησε πάλι ὁ ἀδερφούλης μου τὸν ἐξάψαλμο!

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Σὺ νὰ κοιμᾶσαι, κυρά μου, κι ὁ Λάμπρος νὰ μιλάει μυστικὰ μὲ τὴν κόρη σου στὴν Ἀκρόπολη!..

Η ΧΑΡΗ (*σὰν πειραγμένη*).Μυστικά!Μυστικά!.. Ποιὰ ἐπὶ τέλους εἶναι αὐτὰ τὰ περίφημα μυστικά;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Κυρία μου, νὰ σᾶς τὰ πῶ. Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ τὸ κρύβω. Κι ἂν τὸ εἶπα μυστικὰ στὴν Ἀκρόπολη, εἴτανε γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ ταράξω τοὺς πεθαμένους ποὺ βρισκόντουσαν πλάγι μας...

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Πάλι γιὰ πεθαμένους μιλᾶς; Σὺ μᾶς σαβάνωσες κιόλας, χριστιανέ μου!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (*χωρὶς νὰ προσέξει στὴ διακοπὴ τοῦ Ἀντρέα*). Τὸ μυστικό μου εἴτανε μιὰ εὐχὴ ποὺ εἶπα στὴν Ἑλενίτσα, πὼς μακάρι δηλαδὴ ἡ μπόμπα τοῦ Μοροζίνη νὰ δούλευε γερότερα καὶ νὰ μᾶς ἔβγαζε μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὴ μέση τὴν Ἀκρόπολη ποὺ κάθεται σὰν ταφόπετρα στὴν ψυχή μας!

(*Ὅλοι ξαφνιάζουνται. Ὁ Ἀντρέας πετάει μὲ θυμὸ τὸ κουτὶ τοῦ ντόμινου ποὺ βρίσκει μπροστά του, φωνάζοντας*): Μὰ αὐτὸ ποὺ ξεστόμισες εἶναι φοβερὴ βρισιά! Εἶναι προδοσία!.. (*τὸ κουτὶ πέ χτυπάει μὲ ὁρμὴ τὴ γλάστρα μὲ τὴν τραντα*

Η ΧΑΡΗ (*μὲ θυμὸ τρομασμένη*). Πρόσεχε κὰ σύ, ψευτοέλληνα ! Λίγο καὶ θὰ μοῦσπαζες τὴν τρανταφυλλιά μου!..

Ο ΚΩΣΤΗΣ (*κοροϊδευτικά*). Μπᾶ! Τὴν τρανταφυλλιά *σου;* Μὰ δὲν εἶναι πολὺ ὥρα τοῦ μοῦ τὴν ἐχαρίσετε!..

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ (*στὸν Κωστῆ, μὲ παράπονο*). Σᾶς τήνε χάρισε;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (*χαμογελώντας*). Τήνε χάρισε καὶ σὲ σένα; Μὰ αὐτὴ χαρίστηκε σὲ μένα ἐδῶ κ' ἕνα μῆνα...

(*Ἡ Χάρη καταστενοχωρημένη, ὁλοβγάζει μὲ λιά*).

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Χά! χά! χά! Δῶ κ' ἕνα μῆνα; Λοιπὸν ξένο πρᾶμα μοῦ χαρίζατε;

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Τί μαλώνετε, ἀνόητοι; Τὴ τρανταφυλλιὰ τήνε χάρισε προχτὲς τὸ βράδυ ἡ Χάρη μου, μπροστά μου, στὸν κ. Κοκορόπουλο.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἠρ! Σὲ κεῖνονε τὸ σαχλοσάλιαγκα μὲ τὰ σιδερωμένα μουστάκια;

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Γιατὶ στενοχωριέσαι, θεῖτσα μου; Εἶναι ὄμορφο αὐτό. Δὲ γελᾶς;

Η ΧΑΡΗ (*ποὺ ξεσπάει πιὰ, μὲ θυμὸ στὴν Ἑ-*